

זה טור פרידה

אחרי 12 שנים במוסף, הגיע הזמן להגיד שלום - ובעיקר תודה * על התגובות, על האכפתיות, על ההקשבה ועל שפיניתם זמן יקר, שבוע אחרי שבוע, לקרוא הגיגים של אדם שליצנתו אומנותו * תמשיכו להרים גבה!

איור: עובדיה בנישו

לא עזבו אותי לבה, תרמו פאנצ'ים איכותיים וגרמו לטורים שלי ולי להיראות טוב - גם כשהיה לי מצב רוח על הפנים, כשהרעיונות שלי היו בנאליים להחריד ומצחיקים כמו מדור מודעות האבל, וכשהתחשק לי להפסיק לכתוב לנצח.

מאחורי כל מוצר טוב

עומדת סוללה של מקצוענים, וכדי לשרד את השטויות שכתבתי לוחקו יוצרים פנומנליים למלאכת האיווה. דני קרמן הנפלא היה הראשון, אחי ריו הפליא בצירוי טליק לזה, ובשנה האחרונה עובדיה בנישו המוכשר אייר וצייר את הטורים. זהו המקום להודות למירי המבורגה, שדאגה שהטור יגיע בזמן, לעורכים טל מרמלשטיין ורוני ישראלי ז"ל, וגם לכל אנשי המערכת ולמי שעשו הגהה ודאגו להוציא את העברית הבסיסית (במובן של בסיס שבו משרתים נערי רפול) שלי כמו שצריך, כדי שהבלוף לא יתגלה. מדי שבוע הטור הזה הוקלט על ידי וערך על ידי בתי עינב, שהוסיפה מוזיקה וכל מיני אפקטים חמודים, ושנסעת היום לארה"ב ללימודי תואר שני בקולנוע ב-NYU.

במהלך השנים קיבלתי אלפי מיילים מרגשים ותומכים, ואני מודה לכולכם, אחרי-אחרי. אני אוהב גם את אלה שכתבו לי רברי שטנה, אבל קצת פחות. זה הזמן לפתוח דף חדש ולחפש אתגרים חדשים, ואני פנוי לתת שירותי בייביסיטר והסעות אם צריך.

מי שרוצים יכולים לקרוא את הטורים באתר העיתון או בבלוג שלי - yairnitzani.com - וגם בספר "מרים גבה", שיצא בזמנו בהוצאת כנרת.

זהו, יקירי. להתראות. *
nitzaniyair1@gmail.com

לפלייליסט מיוחד של שירי פרידה שהכנתי - סרקו את הקוד

עם תיסלם ובהופעות הסטנדרטאפ שלי (19.09) בזאפה עם רובי ריבלין ועידן אלטרמן, תודה ששאלתם.

אבל הטורים שלי,

כך אני מקווה, היו גם שיי מושיים. הענקתי לכם ללא תמורה, ולא על מנת לקבל פרס, מדריכים כיצד להתנהג בבואנו לשבעה, איך עושים פיפי בבתי מלון על חוף הים של תל אביב בלי לשלם, איך מתנהגים בחור גי בית לפני בחירות, כיצד להתפלח ברמזור ולעקוף את כל הפקק, איך להלשין על נהגים איומים בלי שיעלו עליך, איך לעשות את המנגל המושלם, איך להתחמק מקבוצות רכיבה, למה פאה נוכרית זה מביך, איך להיכנס ארצה אחרי השתלת שיער בטורקיה כשבתמונת הדרכון אתה עדיין קירח - ועוד. שיתפתי בסיפורים על היותי נהג הסעות במערכת החינוך, נהג במערכת הצבאית אחרי הגיוס של הבנות ונהג הובלות של רהיטים אחרי השחרור שלהן ועזיבתן את הבית. שיתפתי בסיפורים על חתונה אחת, וגם במעט ענייני שואה וגבורה ומות הוריי, זכרם לברכה.

לא הייתי לבר במערכה, וכדי להשלים את המשימה גייסתי את כל הסוככים אותי, כולל המשפחה הקרובה, החברים וכל מי שרק היתה לו התחלה של סיפור טוב. רעייתי קיבלה את התואר הנכבד "הגברת הראשונה", והפכה לדמות ידועה עד כדי כך שאנשים היו עוצרים אותנו ברחוב ומחמיאים לה שהיא "דווקא לא נראית מפלצת". חייהן של הבנות שלי נפרסו קבל עם ועדה ובלי הנחות, כולל ההתחצפויות, ההתנכלויות למפרנס הראשי, אכילת החטיפים על הספה בסלון וכל החי וויות מבית הספר, ממחנות הצופים ומהאירועים המשפחתיים - כאילו מדובר בקרדיאנס, רק שבמקום לצאת עם ראפרים הן יוצאות לרגילה עם רס"רים.

כל הסוככים הבינו די מהר שכל סיפור, חוויה או ברל אנקי דוטה מחייהם, גם אם הם לא קשורים אלי בשיט, יכולים למצוא את מקומם בטור שלי. שני יוצרים מעולים בשם ארו אבירם ואסף גפן עזרו לי ותרמו במהלך השנים רעיונות משעשעים,

חברים יקרים, זה הזמן להיפרד ולהגיד תודה. זה הטור האחרון של "מרים גבה" נכון לעכשיו, ואני מודה לכם על שהתייצבתם לפגישה השבועית שלנו בקביעות, קראתם, הגבתם, לפעמים צחקתם ולפעמים גם כעסתם. אבל כמו שאומר רינו צרור: "כדרכנו, נתחיל בהתחלה".

זה היה בספטמבר 2011. קיבלתי טלפון מהסוכן שלי, עופר, שאמר לי שעורך מוסף "שישיבת" באותה העת, ברוך רון, מציע לי טור אישי בעיתון. עניתי לו מייד שאף על פי שההצעה מדהימה לי אין לי עניין בכתיבת טור שבועי, יען כי אין לי כל כך הרבה מה להגיד באופן כללי, בטח לא בתדירות כזו, והמחשבה שיהיו לי על הראש דרליין וציפייה לספק טור איכותי מדי שבוע צפויה להדיר שינה מעיניי בלילות, שלא לדבר על השנ"צים. אבל ברוך לא הרפה. הוא הסביר לי שעולם העיתונות הישן ראלי זקוק לאחד כמוני, שיספר על חייו ועל מחשבותיו בסגנון קליל ומשעשע. ואחרי שהוא השתמש בכל הטריקים שיש בספר ובהרבה מתק שפתיים, פיתויים מוחשיים וחנופה זולה (שבמק"ר זה שלי תמיד עובדת) - הסכמתי להיענות לאתגר ולכתוב טור שבועי. ברוך הפציר בי לא להתעסק בפוליטיקה, "כי בתחום הזה יש טובים ממך", ואכן התרחקתי מהאזורים האקטואליים והתרכזתי בחיים עצמם ובנושאים שמעסיקים אדם מהיישוב, שהתמחותו היא בשטויות וליצנותו אומנותו - עם כמה שפחות עיקר וכמה שיותר טפל.

בדיוק כמו שצפיתי, הדרליין השבועי הרג אותי, הציק לי, וכמעט מדי שבוע עמדתי לצלצל לברוך ולהגיד לו שלצערי השבוע לא יהיה טור, כי לא מצאתי על מה לכתוב וכי יש לי דברים יותר חשובים לעשות, כמו לנקות את הפילטר של המזגן. אבל לשמחתי, תמיד ברגע האחרון, ובעזרת כל הסוככים אותי שנתנו לי השראה ורעיונות, הצלחתי להתגבר ולעמוד במשימה. אז למה אני נפרד מכם, קוראיי היקרים? זה סיפור ארוך, ולא כאן הוא המקום להיכנס אליו, אבל בואו נגיד שהעיתון ואני, כמו הרבה זוגות שהיו הרבה שנים יחד, נפרדים כידידים. אתם, מצידכם, מוזמנים להציף את העיתון בתגובות נועזות, להצהיר שבלי הטור הייכם אינם חיים, ולחסום את איילון עד שיחזירו אותנו.

בעל טור שואל את עצמו לא פעם שאלות לגבי איכות טוריו ורמתם ביחס לעצמו ולאחרים. אין הנחתום מעיד על עיס-תו - בטח לא מישוהו כמוני, שכל כך אוהב פחמימות - אבל לפי התגובות שקיבלתי מכם, הקוראים, במייל וברחוב, נראה שברוך כלל אתם שבועי רצון. אין לי ספק שלא כל הטורים היו מוצלחים באותה הרמה, אבל דני קרמן החכם אמר לי פעם שאם פעם בארבעה טורים הברקת - זה הישג גדול.

במהלך השנים לא הסתרתי מכם דבר. סיפרתי לכם על המשפחה, על גידול שלוש בנות, על ההתמודדות עם הורים מבוגרים, עם עובדים זרים, עם החגים, עם הטכנולוגיה, עם הפרעות הקשב שלי והמיסופוניה של רעייתי, על נטייתי לעצלנות, דחיינות, אגרנות, קטנוניות, קמצנות ושאר תכונות אטרקטיביות שהן אמנם בלתי נסבלות בחיים, אבל הן חומר משובח לטורים.

אף שלא חסכתי ירידות על עצמי, ואף שלא תמיד האמת היתה נר לרגליי, רעייתי עדיין חשבה שאני לא מדייק ושמצבי האמיתי הרבה יותר גרוע.

כתבתי על ישראליות, בעלי מקצוע, רופאים, דיאטות, לילות ללא שינה, ימים ללא מזוג, חופשות מיותרות, זלילות מיותרות, ועל כך שהגברת הראשונה גונבת לי את השמיכה כלילה. על עמותת החיילים הבודדים שלה ועל אלי סופר, החייל הבודד שאימצנו שנפצע ב"צוק איתן", שסיים לאחרונה תואר ראשון ושעומד להתחתן. שיתפתי על קורותיי בהרצאות, בהופעות